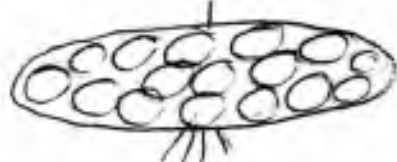

P A T O L O G I E I I

Velmi často se setkávám s otázkou: "Tak jaké to bylo na pitevně? Co jste dneska pítvali? Nebylo ti špatně?" atd. Většina normálních lidí - laiků, si totiž pod slovem "pitevna" představuje místo plné hrůzy, mrtval, smradu a vychýlených lidí. Mýlí se!! Jak si v dnešní stati ukážeme, pitevna je naopak místem vědy pulsující životem a prací s lidmi. Do dnešního čísla Ilegální demokracie bych rád zařadil popis jednoho obyčejného pitevního cvičení na lékařské fakultě.

Jedná se o zhruba čtyři hodiny nádherně využitého času se svou oblíbenou mrtvolou. Každá pracovní skupina je vskutku na přidělené těle hrdá a za žádných okolností na něj nedá dopustit. Pravidelně jednou za měsíc se organizuje soutěž Miss mrtvola, která vybírá ta nejzajímavější z nejzajímavějších. V listopadu loňského roku jsme se stali vítězi i my - pracovní skupina číslo 10. Není se čemu divit. Náš vysoký blondýn se strništěm typu Daliber Janda přitahoval všechny přítomné medičky. Holky naší pracovní skupiny byly jeho pohledem dekonce natolik vzrušeny, že se mu pokoušely zatlačit víčka. Pro jejich velkou ztuhlost však dokázaly pouze prorazit oční bulvy, čímž se stal jeho pohled ještě tajemnější. Nakonec nezbylo nic jiného, než vzít kus papíru, přilepit jej přes zbytky očí a připevnit hřebíčky na čelo a na bradě. /viz obr. 1/.

OBK. 1.

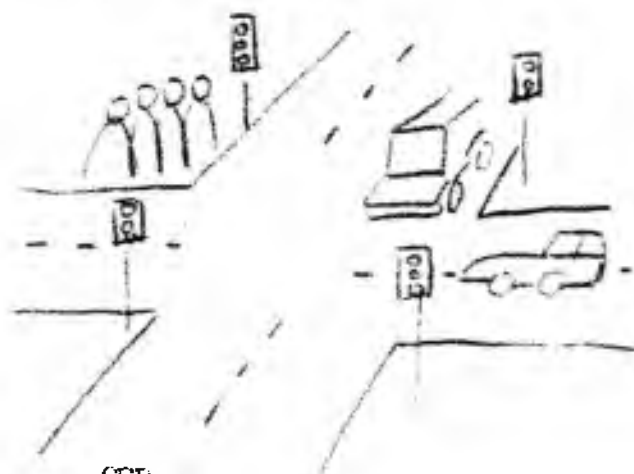
MISS LISTOPAD

Asi po dvou hodinách zajímavé práce - jak jistě uznáte - musí následovat půlhodinová regenerační přestávka. Velká část mediců odchází na svačinku do místního bufetu U pitevny, kde je však odpočinek poněkud rušen výkřiky telat, na nichž profesor vašků provádí pokusy. Druhá část laborantů dává proto přednost nevelké hospůdce, kde si již na přítomnost bílých plášťů, smradu a oplzlých řečí personál i štangasti zvykli.

Ta druhá skupina je hned o poznání veselejší. Nastává však vážnější problém a to hladi. Každý člověk urezil o přestávce nějaké to pivo, a- však právě proto nezbylo na jídle mnoho času. Jazyky sem slané kmitají v pu- se při pohledu na čerstvá jatýrka či vepřovou jitrničku připomínající tlusté střevo. Pěkně líbevé masíčko hýžďové krajiny také způsobuje mohutnou akceleraci Pavlova reflexu. Jenom ti nejotrlejší odělají.

Ale po páté hodině se již stmívá a je na čase cvičení ukončit. Často bývá však obtížné přerušit nadějně rozdělanou práci. Proto můžeme pozorovat na obzvláště frekventovaných křižovatkách tajemné postavy, čekající na smrtelné neštěstí. Většinou je nutno trochu tomu pomoci, ale o tom až příště.

P. de Pressa

OBK. 2.

Postavy na křižovatkách čekají na smrtelné neštěstí

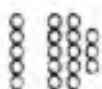
Jak již se stalo dobrým zvykem, otevírá po čase redakce ID novou, zajímavou rubriku. Její název, totiž: Udělej si sám, napovídá, jaká je a bude její orientace. Zaměříme se v ní především na tzv. "domácí kutily", ale skladbu otiskovaných návodů hodláme uspořádat takovým způsobem, aby byly použitelné i pro ne-kutily. V této rubrice se pravidelně setkáte s poměrně jednoduchými recepty, kterak si usnadnit a snad i zpříjemnit svou existenci podomácku vyrobenými, užitnými předměty. Otevřeně se přiznáváme, že jedním z hlavních podnětů pro vznik této rubriky byly změny pro - bíhající v současné politice a jejich tíživý dopad na obyvatelstvo. Naše motto by tedy mohlo znít např.: Zdá se Vám zboží ze výlohou příliš drahé? - Nevadí! Čtěte rubriku ID Udělej si sám - ta Vám poradí!

Předmětem dnešní pozornosti se stal produkt, který cenová reforma postihla snad nejvíce. Pivo! Jeho cena se stoprocentním skokem vyšplhala do závratných výšin, takže vzniká oprávněná obava, že klesneme z nádherného druhého místa v roční spotřebě piva na jednoho obyvatele až někde do spodní poloviny tabulky. Vždyť již v první dny se zvýšení ceny projevilo katastrofálně malou návštěvností hospod. Logický důsledek - pomyslí si někdo - když je pivo drahé, nebudu ho kupovat. Přece se bez něj obejdou.

No jo! Ale co velký počet jedinců, pro něž pivo znamená tolik, co pro člověka krev?! A v tomto okamžiku přichází ID se svou rubrikou, ve které najdete návod, jak si vyrobit p i v n í c h r o n o m e t r. Jeho výroba není náročná ani na materiál, ani na technickou zručnost. Samozřejmě, pokud požadujeme po výrobku standartní světovou úroveň, pak se bez jemných technických finesnemůžeme obejít. Základem pro konstrukci pivního chronometru je půllitrová sklenice, nejlépe hladká, bez ucha a zbytečných ozdob. Prostě jeden z druhů klasických "krieglů". Na stěně přichystané sklenice pak rozdělíme vzdálenost V_1 ode dna k rysce na čtyři stejně dlouhé díly. Jeden tento nově vzniklý úsek si pro přehlednost označme V_2 . Mezi vzdálenostmi V_1 a V_2 tedy musí platit následující vztahy:

$$\begin{aligned} V_1 &= 4 \times V_2 \\ \sqrt{V_1} &= 2V_2 \\ V_2 + V_2 + V_2 + V_2 &= V_1 \end{aligned} \qquad \begin{aligned} V_2 &= V_1/4 \\ /2V_2 &= V_1 \\ V_1 - V_2 &= 3/4 V_1 \end{aligned}$$

Po ověření platnosti udaných a i jiných vztahů můžeme s hrдостí konstatovat, že pivní chronometr máme hotov. Ještě však několik technických detailů:- pro ty nejméně náročné stačí ke zhotovení rysek klasický Centrofix KOH-I-NOOR HARDTMUTH, závod 07 Dačice. - náročnější mohou použít samolepící pásky /doporučujeme průhledné, pod něž se dá vložit štítek s označením/, ovšem pouze takové, které odolávají styku s vodou. - ti, kteří chtějí mít ze svého chronometru tak trochu i umělecké dílo, si mohou sklenici vyfoukat přímo ve sklárnách. Náznaky jisté ochoty jsme obdrželi již ze sklárny Strání - Květná a ku-

podivu i ze Železného Brodu. Zde nemohu nevzpomenout zejména pana Svobodu, který našemu podnětu vyšel velmi iniciativně vstříc. Nevylučuje se ani keramická varianta chronometru, o které uvažuje firma Tupesy Hlina Ltd.

- co se týká označení, je možno každý z oněch základních čtyř dílů rozdělit na dalších patnáct. Je to sice víceméně zbytečné, ale vysoce efektní a dosáhneme tak i větší přesnosti.

Nyní přistupme k objasnění funkce chronometru. Celý jeho princip spočívá v jediném základním úzu a to: vypít půllitr piva z upravené sklenice /rozuměj: z chronometru/ trvá jednu hodinu bez ohledu na reálný čas. Prostě, od okamžiku, kdy přiložíme sklenici k ústům, do posledního loku uplyne přesně jedna hodina. Toto na první pohled nelogické a snad i nesmyslné ustanovení má své velké výhody. Ostetně, posuďte sami. /Výhody, pro jejich evidentnost, uvádíme pouze zkratkovitě/

- 1/ V hospodě můžete prosedět celé hodiny
 - 2/ Muž pod pantoflem si skočí na jedno, vypije ho za pět minut a přece se může koamarádům pochlubit, že aspoň hodinu v hospodě strávil
 - 3/ Opět muž pod pantoflem si skočí na jedno, stráví v hospodě půl dne piv své jedno pivo a přesto může před manželkou hrdě prohlásit, že v hospodě byl jen jednu hodinu
 - 4/ V neposlední řadě si tak také dle libosti prodloužíme či zkrátíme otevírací a zavírací hodinu příslušné hospody
 - 5/ Klesne procento fluktuace, protože který dělník si dnes může dovolit prosedět pět, šest hodin ze směny v hospodě?
- A tak by se dalo ještě dlouho pokračovat. Vidíte tedy sami. milí čtenáři, že dovětek v nadpisu nelhal. Skutečně vám nabízíme možnost státí se pány svého vlastního času, měřeného svým vlastním pivním chronometrem.

A jak tohle všechno souvisí s rostoucí cenou piva? Inu, ten, který je zvyklý dát si dejme tomu dvacet piv obden /věřte tomu, že takových lidí je hodně! / zákonitě ušetří, protože pohostinství, které by mělo denně dvacetihodinový provoz u nás snad ještě ani neexistuje.

Výhodnost, užitečnost a i vtípnost našeho nápadu je nabíledni, vážení čtenáři. Jistě i vy oceňujete invenci, se kterou přicházíme vskutku v hodině dvanácté. Není tedy důvod k zoufání. Stačí si počkat na další rubriku Udělej si sám a život se vám stane příjemnějším.

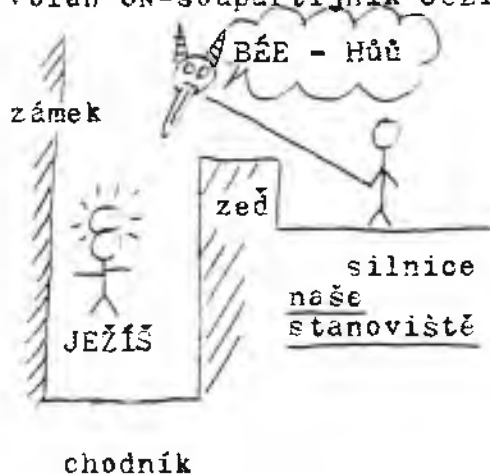
Témata, na která se hodíme někdy příště zaměřit:
Jsou obědy z popelnic hudbou daleké budoucnosti?
Dálkové ovládání televizoru z nepoužitelného smetáku.
Z kalhot po dědečkovi spacák pro vnoučata.
Jedna cigareta na jeden den.
atd,

Horst

JAK POSTRAŠIT JEŽÍŠE NEBO PO STOPÁCH SLOVÁCKÉHO BABINSKÉHO

Ano přátelé - znáte dobře Ježíše I./Ježíška/ Vy věkovější čitatelé I.D. jste si o něm již přečetli dříve a na našich stránkách se tato postava především prezentovala v dobách revolučních a perevolučních/1989/, kdy jako super parasitus Ježíšek působil v čele buchlovické partajnické organizace a do samého konce kopal "jako bejk" a chrmlal a vraštil svůj obličej i se svým synkem Fankem. Ano milí čtenáři, je třeba takové existence vyjevovat i a zveřejňovat i v plné její nahotě. Ježíšek/jenž je znám více pod svým přídomek či uměleckým jménem?/ v minulosti kující pikle v rolích ekonomických náměstků Mesitu a později OKP Hluk - škoda, že byla revoluce k takovým Babinským a obrátníkům kozcroha opravdu sametová a umožnila jim v klidu odejít ze svých míst a funkcí, ve kterých okrádali stát, kde mohli a materiálně obohatali i své rozvětvené rodiny, nechali jim za babku/či z pozic svých funkcí/ postavit domy a dopomohli jim k unům nebo k vírovým favoritům se žlutými proužky.

Ale čas přelétl jako se přelévá voda v moři a Ježíš se přemístil s odstupným platem na místo pouhého prodáváče smutečních kytic a věnců, ale ouha, nesešel se ani rok s rokem a Ježíš se ocitnul bez práce. A co si počal - on bývalý prominent? Vždyť zůstali kámoši ve funkcích a ne málo !!! Kámo v podobě Ing. Vláška - komunisty a ředitele Památkové správy Buchlovice, se stal najednou Ježíšovým šéfem - starý noční vrátný zámku odešel/?/ a soudruhem Vláškem byl na jeho místo povolán ON-soupartijník Ježíš, přicházející s jasnou svatozáří nad hlavou. Ave viva - volá Ježíš - mám ještě mladšího syna, který by si u Památkové správy taky rád zapracoval, je chytrý, už dělal šéfa u nás v OKP a získal se svým kolektivem několik rudých standart. Tak kdo nyní bude následovat starého hlídače v zámku ?

A kde teď můžete potkat soudruha Ježíše? Večer, jak se psem obchází zámeckým parkem coby noční hlídač. Jestli chcete, zahrajte si malou hru s ním. Jmenuje se: Jak postrašit Ježíše. Postačí Vám asi 2 metrová tyč/násada od smetáku/ a na ni umístíte papírový míček dokrásle-ný jako hlava čerta s vyplazeným jazykem. Nyní stačí pouze večer čekat na cestě mezi zámkem a hřbitovní kaplí a dívat se přes

nízkou zeď dolů na chodník mezi zdí a budovou zámku v nejužším místě ... a ejhle - už přichází, a tu nastává naše chvíle/nebojte se, dole Vás neuvidí a za vámi nahoru nemůže, je to vysoko a pes zeď nepřeleze/. Chopíme se našeho zrobeného strašáka a přetáhneme ho přes zeď a intenzivně strašíme, vykřikujeme nesouvislé neartikulace, hučíme, bučíme a bekáme, ~~er~~ a výsledek je tady! Ježíš prochá, smrdí mu od kalhot/které má mimochodem již mokré/a vrhne se do synova vozu - vínového favorita a ujíždí směrem neznámým. My se smějeme, hlasitě se tím bavíme a upřímně nás to hřeje u srdce, že jsme na něho vyzráli.

Pro otrlejší duše bych mohl doporučit i jiný styl strašení Ježíše, možné je pověsit na kterýkoliv parkový strom hadrového oběšence se svítícíma očima nebo volně pustit psa Baskervilského, ale nejvhodnější je snad střelba libovolnou zbraní/ne do Ježíše! je to koneckonců taky člověk?/do vzduchu a předstírat dusotem přechod Banderovců parkem ap. Ale jistě máte sami bohatou fantazii, a proto Vám v praktikování této hry "Jak postrašit Ježíše" přeji jenom samý úspěch a dobré pobavení.

Květoš Krystýnek

NÁŠ MINIROZHOVOR S NOMENKLATURNÍM KÁDREM

Dnes vám přinášíme náš minirozhovor /delší nám poskytnut nechtěl/ redaktora I.D. s ex-předsedou jednoho bývalého dlouhou dobu neprosperujícího JZD na Uherskohradištsku.

Red: Soudruhu ex-předsedo, mohl byste nám říci něco osobního k nastoleným změnám po 17. listopadu ?

ex-p: Kurvy buržoázní ... Havel chlastá ...

Red: Jaký máte názor na nynější zahraniční politiku ČSFR ?

ex-p: Kurvy zaprodané ... kurevstva ...

Red: Co si myslíte o počátku uskutečňování malé privatizace jako prvního kroku v zrovnoprávnění všech druhů vlastnictví ?

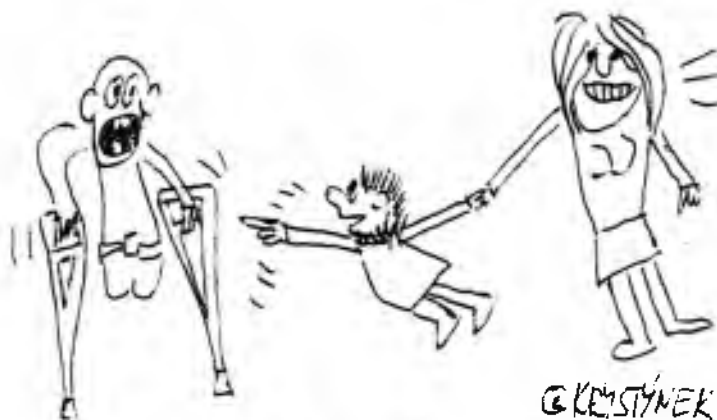
ex-p: Kurviště zkurvené ...

Red: A nakonec jeden dotaz na tělo. Soudruhu ex-předsedo, jaký máte osobní názor na zrušení osobních důchodů včetně vašeho ?

ex-p: Zapičenci zakurvení ...

Red: Děkuji vám za rozhovor.

Režisoval: Krystýnek Květoš

TO MĚM, TONIKU, TERMINÁTOR,
ALE PAN JURENA !

POVÍDKA

Konečně dvě hodiny! Tak zase na chvíli vypadnu z tý pakárny, trochu se projdu, dám si kafe / už by mohli taky přijet naši a dovézt nějaký leváky/ a hlavně se těším na Tomáše. Potkali jsme se minulej týden, když jsme jeli ráno s vrchní sestrou a pár šílenky-něma pro prádlo. Stál před prádelnou, kouřil Startku a usmál se na mě krásnejma modrejma očima. Pod záminkou, že pohlídám vozík s prádlem, jsem se s ním dala do řeči. Už tady byl asi po šestý, na pětadvacítce, byl staraj jako já a vyrazili ho z vejšky, jelikož místo aby chodil na přednášky, vyseďoval po pražských hospůdkách. Dobře se s ním kecalo a tady člověk uvítá každý rozptýlení, hlavně když je celý den zamčeněj na oddělení s padesáti ženskejma v různých stádiích demence.

Připadala jsem si proti nim úplně normální. Aspoň se sama oblíknu do tepláků, umeju se, trochu se namaluju a jíst taky můžu, zatímco ony se válejí po zemi nebo řvou přikurťovaný v postelích se sátema. Takže teď rychle, než mi někdo zase sebere můj oblíbenej vaťák a důchodky- člověk si tak nepříjde ani jako pako- vaťák je zeleněj jako smrák a důchodky nosím i venku. Akerát ty ústavní tepláky a šílená hazuka mi moc nesedí, ne ale lepší než drátem do oka.

Taky mi vadí, že si těch pár krámů, co mi nechali, musím tahat sebou po kapsách. Tady člověk položí na stůl použitej hajzlpapír a během vteřiny už ho někdo sebere. Jestli to ty ženský žerou / jídlem tu dost šetří a včera ty nudle se zelím - to byla hrůza! / nebo co s tím můžou tak asi dělat, to mi není jasný. Ráno se tu dvě servalý a čistý tepláky a Jana na kuřárně praštila Šejbovou smetáčkou do ucha, protože jí chtěla ukrást cigára. Je tady veselo.

Už jsme se ukázněně seřadily / je na nás pohled pro behy- všechny nahastrošený do špinavejch hadrů, jedna blbější výraz než druhá - ne přestě nářez/ a čekáme, až nás vrchní sestra pustí ven. Samozřejmě si vyslechneme několik dobrých rad co máme a nemáme dělat. Hlavně na Hanku je třeba dávat bacha - tuhle jí zase nachytali, jak leze oknem / zamřížovaným, ale to pro její libido není žádnou překážkou/ na třicetvacítku k alkoholikům. Ty už z ní musejí mít dobrou prdel, občas si někteřej necná říct a Rance to ke štěstí zřejmě stačí. Bejt tady esum let jako ona, kloví, co bych dělala já.

Dveře se odemykají a scházíme pomalu / já bych nejraději utíkala, ale musím se tady dost kontrolovat / po schodech dolů. Vrchní za námi ještě volá: "Ne abyste přetáhly vycházky nebo zítra místo toho budete uklízet oddělení!" To víš, že jo, ty stará bambitko, myslím si, strkám si ruce do kapes a mířím rovnou k bufetu. Je krásný zimní odpoledne, sluníčko svítí, listí pod nohama měkce šustí a já si v duchu zpívám Bohnice blues. Bohnice blues a stromy žerou listí, po cestách v parku chodí uhřátí ... Perfektní a sem do dobránského parku se te přesně hodí. Potkávám pár známých obličejů - čau, Marceli, ty už seš tady zas? a tamhle Jiřka tlačí káru a Růža zřejmě shání nějaký ty fety, už se těším na Tomáše a je mi docela dobře. Občas si vzpomenu na naše, na kluky, na Jirku, kvůli kterému jsem tady / jestli- pak mu došel ten dopis /, ale všechno, co bylo, je daleko, teď jsem v Dobřanech a musím se s tím smířit a nějak to tady přežít. Co bude potom, to se uvidí.

Zmrzlýma rukama vytahuju z vaťáku vyklepanou Startku a přicházím k bufetu. Tady vždycky čekám na Tomáše, má to sem dál než já ze sedmáctky - areál je velký a lidí moc. Hodinky nemám, takže měřím čas podle vykouřených cigaret. Už je mi pořádná kosa a Tomáš pořád nikde. Občas se u mě zastaví nějaká schíza a zašklebí se mi do obli-

čeje, ale tohle se už dávno nečesám. Neleká mě ani beznohá obluda v kulichu, která se povaluje na zemi u vchodu do bufetu. Člověk si tady velmi rychle zvykne na lidský neštěstí. Podle mého odhadu tu už tvrdnu půl hodiny a pořád nikde nikdo. Najednou se po betonovém chodníku přibližuje nějaká postava, ale Tomáš to není. Je to nějaký kluk, tak dvacet let, vystříhaný jako z kriminálu, taky má na sobě vaták a tepláky a zkoumavě si mě prohlíží. Jde rovnou ke mně. "Ty seš Šárka," ptá se mě. Stydím se za své hadry, za mastný zplihlý vlasy a vyčesaný bledej obličej. "Jo, jsem. A co má být?" dostanu ze sebe přiskrceným hlasem. On se rozpačitě dívá do země a kepe do kamínku na cestě. Konečně zvedne hlavu a řekne: "Víš, mně o tobě vyprávěl Tomáš." A zase mlčí. Nechápu. Za chvíli začne koktat: "Já nevím, jak ti to mám říct, ale stalo se něco hrozného." Zkamením a cítím, jak mě polejvá studený pot. "Co je s Tomášem?!" málem brečím. "No to právě jsem ti chtěl říct. Tomáš se dneska ráno podmáznul na záchoďě a odvezli ho na patelku. Je konec, rozumíš? Ahoj." Otočí se a odchází prosluněným parkem. Všechno se ve mně zastavilo, nemůžu dechnout, brečet, řvát, nic. Jenom stojím a vidím Tomášovy smutný oči. Tak to je konec, konec, opakuju si a automaticky si zapaluju další cigaretu. Nemám k ničemu sílu - mít teď tady žiletku nebo aspoň střep, asi bych udělala to samý, co Tomáš. Neměl to dělat, neměl, neměl, třesu se a drtím v zubech cigaretu. Tak je to všechno v prdeli, říkám si a už se mi nechce vůbec nic, jenom si lehnout a na nic nemyslet, o ničem nevědět. Konec.

Vtom se mi něco střelo o nohu. Malý mourovatý kotě se na mě kouká Tomášovými očima a něžně mňouká. Beru ten uzlíček do náruče a do jeho hebkého kůže se kutálejí mé horké slzy.

Šárka

UPOZORNĚNÍ

- dne 20.dubna se koná "Vynášání fěrtuchovníku". Zahájení na vlakovém nádraží ve Staráku. Bližší podrobnosti v 36. čísle Ilegální demokracie, které vyjde asi 7.dubna 1991
 - vybírání příspěvků na fond Ilegální demokracie úspěšně pokračuje i přes sabotáž některých redaktorů, kteří neodvzdali březnové poplatky. V této souvislosti nezbyvá, než naopak vyzvednout dar pana Motáka v podobě honoráře za vystoupení se ZÁŠKÝTEM v Kuněticích /20 Kčs/.
 - vítězem soutěže o hodnotnou erotickou cenu z čísla 33. se stal pan Moták, jehož správná odpověď byla vylosována z velké množství dopisů. Celkový počet dopisů se nám zatím nepodařilo ani odhadnout, natož přesně spočítat. Fotodokumentace ze slavnostního losování bude zařazena v některém z příštích čísel I.D. Pro úplnost uvádíme správné odpovědi: 1. otázka - zesmutní
2. otázka - období
3. otázka - z Japonska
- Těm, kteří tentokrát nevyhráli, držíme palce propříště. Samozřejmě kvůli objektivitě budeme muset držet palce i panu Motákovi.
- nabízíme k prodeji dvě čísla časopisu Smějeme se se Zámotákem, č. 11. Cena 1,90 Kčs. Ptejte se ve Slovákém divadle nebo v restauraci Koruna.

Upozornění připravil JMC.

HONZA & VIDEO TROJHLAVĚ

ML9

ŠEL HONZA CHUDĚ DO SVĚTA

-POMŮŽTI
VEČER
DORAZIL DO
MĚSTA.....

VLADL TAM
SHITEK V TOM MĚSTĚ...

PRINCEZNA
VĚZM TROJHLAV
VIDEO PANASONIC
VE VIDEOKAVARNĚ
-MĚ.
CHYSTÁ SE JI
SEŽRAT
VŠECHEN
VOLNÝ
ČAS!!

HONZA VYRAZIL!
KAVARNE SEDELA PRINCEZNA
CESTOU ZASLECHL: „POMOC, POMOC!“

HONZA PŘISEL DO KAVARNY.
S PRINCEZNOU NEBYLA REČ
A CHOVALA SE JAKO KURVA....

